

DANYI ZOLTÁN

A kertész naplójából

Körülbelül olyan vagyok, mint a kormoránok, sokat figyeltem őket. Mániákus alakok.

A tisztálkodásuk, például.

Előbb a vízben tisztálkodnak, sokáig csapkodják szárnyukkal a vizet, borzolják a tollaikat, rázzák a nyakukat, a testüket, a farkukat. És mindezt újra és újra, csapkodják a vizet, borzolják a tollaikat, rázzák a szárnyukat, a testüket. Rövid szünet, majd pedig újra, körülbelül tizenvalahányszor, vagy talán hússzor.

Aztán kivetik magukat egy sziklára, és mindez folytatódik szárazon. Lengetik a kitért szárnyukat, most a levegőt csapkodják, szárítják magukat. Újra és újra kitérik a szárnyukat, megrázzák őket, a levegőt csapkodják.

Mikor mindezzel megvannak, akkor pedig csak állnak egy vagy két lábon, és bambulnak..

Úgy tűnik, nemcsak a magasba, a mélybe is vágunk. Egy sziklán ültem, a zöldeskék hullámokat néztem, és arra gondoltam, hogy talán a tériszony sem más, mint vágy, szédítő vágy a zuhanásra. Lehet, hogy nem a mélységtől iszonyodunk ilyenkor, hanem csak magunktól, attól a részünktől, mely a zuhanásra vágjuk. Lent, a parton egy kormorán lengette ezüstös fényű szárnyát.

Az éjjel azt álmodtam, hogy teljesen megőszültem. Tudom, hogy miért álmodtam ezt, ezen álmomban sem csodálkoztam, de azon mégis meglepődtem, hogy a hajam megnőtt, hosszú lett, ugyanolyan hosszú, mint Liszt Ferencnek – a vállamig ért, és fehér volt, mint a liszt. Nem szeretem Liszt Ferencet, mármint a zenéjét, a műveit nem szeretem.

Néha úgy érzem, hogy ugyanaz átkoz, mint aki imádkozik értem.

Ma a rózsákban dolgoztam, ami segített elterelni a figyelmem, de tartok tőle, hogy nem tudok annyit dolgozni, már-már fizikai képtelenség annyit dolgozni, hogy mindenről eltereljem a figyelmem.

Mintha valahogy a só is élne.

Ma reggel vettem észre, hogy a tenyéryni tálkából, melyet sós vízzel töltve a kályhámra tartok, a só – csillogó, fehér nyomokat hagyva maga után – egész a reggeliző asztalkám lábáig vándorolt. Ez nagyjából öt méteres utat jelent. Lehet, hogy a só mozgat minket. Vagy máshonnan nézve: lehet, hogy nem más hordozza bennünk az életet, mint éppen a só.

Patakokról olvastam az este.

Hegy patakokról, melyek sötét fenyők, meredek sziklafokok közt szaladnak, és a síkság patakjairól, melyeket füves dombok, lehajló ágú fűzfák öveznek útjukon.

Vízzel és kövekről olvastam, ezüstösen síkos kavicsokról, ahogy az elfutó víz alján hevernek, és közben azon gondolkodtam, hogy melyik a kő valódi alakja, a patak fenekén látható nedves állapot, vagy pedig a másik, ha a gyűrűző vízbe nyúlok, megfogom, és a szeles napfényre teszem.

Előbb a száraz tűnt valódinak, de lehet, hogy csak azért, mert a szárazon élek, gondoltam, a halak feltehetően másként látják a dolgokat.

A nedves kő mellett szól az is, hogy a szárazon élek ugyan, de a testemnek sem a víz nélküli, teljesen kiszáradt állapot az eredeti alakja – vagy ki tudja, gondoltam, talán mindkettő eredetinek tekinthető, vagy a másik lehetőség, hogy egyik sem, hanem egy harmadik, egy huszonhatodik, egy hetvennyolcadik, és az is elképzelhető, hogy nincs ilyen, egyik állapot sem jelenti a valódi alakunkat.

Mert ami van, a kőnél is megfoghatatlanabb, és nagyobb, mélyebb, gyökeresebb átalakulásokon megyünk át, mint némelyik rovar, melynek teljes metamorfózisát értetlenül vizsgáljuk.

Olyan határhoz értem, melyen nincs értelme kérdésekkel átlépnem.